

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jo, hr. Lasse Budtz, i den første udmærkede tale var det meget tydeligt, at dette med atomvåben og de konventionelle våben hang sammen, og man skulle opnå resultater begge steder, ellers ville der opstå en ny risiko. Nu er det i den sidste replik, jeg fik her, blevet til, at man først skulle af med alle slagmarksatomvåben, og det er så no flexible response. Nu siger hr. Lasse Budtz: så meget gerne også ned med de konventionelle våben på asymmetrisk vis.

I den første tale var det et krav. Det er jo sådan, at disse områder hænger sammen, ellers kan vi bringe os i salamisationen, hvor vi har mistet vores forsvarsmuligheder og står over for en overvældende konventionel styrke, og den situation kan Socialdemokratiet naturligvis anstændigvis ikke bringe Danmark i.

Jørgen Estrup (RV):

Der var to ting i forsvarsministerens svar til mig, som kræver en kommentar. Det ene var spørgsmålet om Montebellobeslutningen, og hvad den indeholdt, specielt Montebellobeslutningens anden del. Forsvarsministeren sagde, at når vi ikke havde fået nogen besked om, hvad anden del af beslutningen indeholdt, var det, fordi den ikke var ført ud i livet.

Jamen så er det da faktisk lidt for sent, hr. forsvarsminister. Det, som hele debatten drejer sig om, er, hvad det var, man besluttede, netop for at vi kan vide, hvad det er, vi står over for at få ført ud i livet. Derfor forstår jeg ikke svaret, og jeg vil gerne bede forsvarsministeren oplyse, hvad det egentlig var, der skete, og hvad det er for nogle beslutninger, som ikke er ført ud i livet endnu.

Dernæst bebrejdede forsvarsministeren mig pænt og venligt og urbant, som forsvarsministeren gør, at mit nedrustningskoncept ikke var tilstrækkelig omfattende. Det må jeg så beklage at jeg ikke har givet indtryk af, men forespørgslen handler om de taktiske våben. Jeg må indrømme, at ved at tilslutte os den socialdemokratiske dagsorden har vi klart markeret, at vi ser det i sammenhæng.

Men jeg synes samtidig, man skal gøre sig klart, at denne sammenhæng i høj grad bygger på asymmetriprincippet og de muligheder, det rummer. Den debat, vi netop har hørt mellem hr. Per Stig Møller og hr. Lasse Budtz, under-

streger for mig meget klart, at man på regeringsside ikke værdsætter de muligheder og de nødvendige krav, der må stilles til at udnytte asymmetriprincippet. Det kan ikke være i dansk interesse at holde fast i de taktiske atomvåben som en forhandlingsmulighed. Der er andre forhandlingsmuligheder, hvis man gerne vil videre ad den konventionelle nedrustnings vej, og det vil vi alle sammen meget gerne. De taktiske atomvåben rummer så klare særlige farer i atomtrusselsammenhæng, at det er et mål i sig selv at få dem afskaffet. Derfor går vi klart ind for det tredje nul, og det er samtidig understreget, hvor oplagt en asymmetri man dermed får lagt vægt på.

Jeg må indrømme, at jeg er en lille smule undrende over for, at regeringspartierne med hr. Per Stig Møller i spidsen ikke klarere kan tage stilling til den dagsorden, der er fremsat. Jeg synes specielt, det var overraskende at høre hr. Per Stig Møller sætte spørgsmålstejn ved, hvordan sammenhængen var med den såkaldte 3. maj-dagsorden. Jeg har repeteret, hvad fru Eva Møller på Det Konservative Folkepartis vegne sagde, da vi i november 1985 havde debatten, og fru Eva Møller sagde, og jeg citerer Folketingstidende 1985-86 sp. 2168:

»... jeg vil til Socialdemokratiet sige, at jeg bemærkede med glæde og ser meget positivt på, at dets dagsorden kan holdes inden for rammerne af 3. maj-dagsordenen.«

Den dagsorden, vi har i dag, går ikke et skridt videre, end vi sagde i november 1985. Den er tværtimod en konstruktiv dagsorden, som rummer nogle muligheder for arbejdet i det såkaldte Østergaardudvalg.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Når hr. Jørgen Estrup nu er så venlig at komme ind på 3. maj-dagsordenen, må jeg gøre opmærksom på, at der står ikke noget om konventionel nedrustning i 3. maj-dagsordenen, så derfor falder denne dagsorden i dag jo for så vidt udenfor.

Jørgen Tved (FK):

Det, denne debat vel har afsløret, er det samme, som forsvars- og sikkerhedspolitiske debatter så ofte har afsløret. Vi har fået at vide, at Socialdemokratiet fortsat vil blive i NATO, og at man er indstillet på at underkaste sig, hvad der